

J. Lebrat

Zie, ik verkondig u grote blijdschap

Lukas 1:46-55; 67-79; 2:1-38

In bovenstaande gedeelten in Lukas 1 en 2 zien we dat één voorwerp alle harten vult met een overstromende vreugde. Die grote blijdschap wordt uitgesproken in lofzangen, aanbidding en dankzegging. De mensen van wie het hart zo vervuld is, behoren niet tot de ‘gelukkigen van de eeuw’, maar tot mensen van eenvoudige afkomst; en wat hen zo blij maakt, behoort niet tot de dingen die mensen onmisbaar achten voor hun geluk. Maar ieder van hen heeft op zijn plaats en tijd een aandeel in dit harmonieuze concert, dat van de aarde opstijgt naar de hemel.

Wat is het onderwerp van de blijdschap, de oorsprong van al die lof? Er was een Kind in Bethlehem geboren, in de stad van David, onder bijzondere omstandigheden. De moeder van het Kind is een maagd, uit het huis van David. Maar de verwarring in Israël is zo groot dat deze koningsdochter in onbekendheid leeft. Haar verloofde Jozef, die ook bij het huis van David hoort en erfgenaam van de koninklijke rechten in Israël is, is van beroep timmerman in een stadje in Galilea. Maria is door Gods genade uitverkoren om de moeder te worden van het bijzondere Kind, dat uit haar geboren wordt. Hij is ontvangen door de kracht van de Heilige Geest en hoewel Hij wordt geboren uit een vrouw, wordt Hij Gods Zoon genoemd. Hij werd voor Zijn geboorte genoemd: ‘Jezus, de Zoon van de Allerhoogste’; en aan Hem behoort de troon van Zijn vader David en de heerschappij tot in eeuwigheid over het huis van Jakob (Luk. 1:31-33).

En toch moet het volk van God, dat vanwege hun zonden is onderworpen aan de heidenen, het juk dragen van hen aan wie God de wereldheerschappij heeft toebedeeld. Maria en Jozef moeten de reis maken van Galilea naar Judea, om te gaan *'naar de stad van David die Bethlehem heet, omdat hij uit het huis en de familie van David was, om zich te laten inschrijven met Maria, zijn ondertrouwde vrouw, die zwanger was. Het gebeurde nu toen zij daar waren, dat de dagen vervuld werden dat zij zou baren, en zij baarde haar eerstgeboren Zoon en wikkelde Hem in doeken en legde Hem neer in een kribbe, omdat er voor hen geen plaats was in de herberg'* (Luk. 2:1-8).

Dit Kind, dat zo ter wereld kwam, vulde alle harten met blijdschap en verheugde niet alleen de mensen op aarde, maar ook de hemel zelf: *'En plotseling was er een hemelse legermacht, die God prees en zei: Heerlijkheid zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in mensen van Zijn welbehagen'* (Luk. 2:13-14). Het nieuws over Zijn geboorte werd door de engel bekendgemaakt aan herders die 's nachts in het open veld de wacht hielden over hun kudde. Deze eenvoudige mensen schrokken door de plotselinge aanwezigheid van de hemelse boodschapper. Hij schitterde met de heerlijkheid van de Heer, die afstak tegen de schaduwen van de nacht. Zij schrokken daarvan. *'Zij werden buitengewoon bang.'*

Als iemand op de een of andere wijze in de tegenwoordigheid van God komt, dan schrikt hij. Waren zij beter dan anderen? Nee. Waren zij schuldiger? Nee. Maar het geweten gaat spreken als men voor God staat. Wat zal er gebeuren? Zal het oordeel, de eis van een voortdurende geschonden wet worden toegepast? Zal een bliksemstraal hen ogenblikkelijk verteren? Vreemdelingen overheersen Israël en vertreden het vanwege hun zonden. Wat stellen deze herders nu voor? Arme schuldigen tegenover de gerechtigheid van God. Hoe zouden ze ontkomen aan het oordeel? Maar nee, de engel brengt hun een boodschap van genade, niet van oordeel: *'Wees niet bang, want zie, ik verkondig u grote blijdschap, die voor het hele volk zal zijn; want u is heden een Heiland geboren, Die Christus de Heer is, in de stad van David. En dit zal voor u het teken zijn: u zult een Kindje vinden in doeken gewikkeld en liggend in een kribbe.'*

'Wees niet bang'. De genade stelt ons gerust. Dit woord had al geklonken tegenover de verbaasde Daniël, die geen kracht meer over had door het visioen dat hij kreeg: *'Vrees niet, Daniël!'* (Dan. 10:12, 19). Vele anderen zouden hierna dit woord horen en erdoor worden gerustgesteld. Maar de genade wil ons niet alleen geruststellen, maar ook ons hart verheugen: *'Zie, ik verkondig u grote blijdschap, die voor het hele volk zal zijn'*. Hoe wonderlijk is de genade. Misschien dat u in uw leven wel eens een bijzondere vreugde hebt gekend. U hebt ervan genoten, maar ze is van korte duur geweest, zoals alle blijdschap op aarde. Mensen geven zich vaak zonder enige

reserve daaraan over, en anderen kunnen daarin vaak niet delen. *'Grote blijdschap die voor het hele volk zal zijn'* – dit kan alleen betrekking hebben op een belangrijke gebeurtenis voor allen die deel uitmaken van hetzelfde volk. De vreugde wordt groter, doordat *iedereen* er deel aan kan hebben.

Wat is dan de grote blijdschap, die de engel aankondigt? Zal de vreemde overheersing beëindigd worden? Zal het volk van God eindelijk de plaats onder de volken krijgen, die het zou moeten innemen en het straks ook zal innemen (Deut. 32:8)? Helaas, de overheersing lijkt nog niet ten einde. Het volk, en ook Jeruzalem, is van het ene juk onder het andere gekomen. En wie zal het juk verbreken, dat nu op Israël drukt? Het duurt voort en is nog niet ten einde gekomen. Van die tijd wordt gezegd: *'Al uw vijanden sperren hun mond over u, zij fluiten en knerssen met de tanden, zij zeggen: Wij hebben haar verslonden; dit is immers de dag die wij verwacht hebben, wij hebben [hem] gevonden, wij hebben [hem] gezien'* (Klaagl. 2:16). Allen hebben zich moeten onderwerpen aan het bevel van de keizer, aan dit ijzeren juk.

Maar toch is nu *'een Heiland geboren, Die Christus de Heer is, in de stad van David'*. Wat een genade van God. Onze God heeft gedacht aan de eed, die Hij aan Abraham onze vader gezworen heeft! Er is hoop, ja, hoop voor ons en voor het volk, hoe miserabel de toestand ook is. Hij zal ons bevrijden, de ballingschap laten ophouden, ons herstellen en zegenen. Onze zonden zullen worden weggedaan. Dit is de komst van een nieuwe dag. De Opgang uit de hoge heeft ons bezocht en wij zullen de gunst van God genieten, want een Heiland, Die is Christus de Heer, is ons geboren. Het is de Zoon van David, Jahweh Zelf in deze wereld, te midden van Zijn volk, ondanks de geringe staat en het verval van dit volk. Zie de gestalte die Hij heeft aangenomen. *'En dit zal voor u het teken zijn: u zult een Kindje vinden in doeken gewikkeld en liggend in een kribbe'*. Hij heeft op aarde de laagste plaats ingenomen, de plaats van de grootste zwakheid. Wat zijn de gedachten van God heel anders dan die van ons.

Maar de boodschap is eenvoudig, helder, onloochenbaar. Hemelse koren vieren dit buitengewone feit: *'Heerlijkheid zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in mensen van Zijn welbehagen'*. De engelen buigen zich ervoor neer en aanbidden wat toch niet voor heeft plaatsgevonden. En ze bezingen het onpeilbare geheim van de goddelijke liefde: *'God geopenbaard in het vlees!'* Het belang dat God stelt in de mensen, die Hij liefheeft, hoewel zij zich van Hem hebben afgekeerd en Zijn eer hebben aangetast, wekt geen afgunst bij de engelen. Het vervult hen met bewondering en vreugde, dat Gods welbehagen in de mensen is. Zijn *vermakingen* zijn *'met de mensenkinderen'* (Spr. 8:31).

De Mens van Gods eeuwige welbehagen is verschenen! De genade is verschenen, en op wat een wonderbare wijze! Jahweh heeft de gedaante aangenomen van een Kind, in doeken gewikkeld en liggend in een kribbe. De laagste plaats heeft Hij ingenomen. Wie zou dat gedacht hebben? Maar zo handelt God: *'het zwakke van de wereld heeft God uitverkoren om het sterke te beschamen'* (1 Kor. 1:28). Dat is wat Hem past, waarin Zijn macht openbaar wordt en wat Hem verheerlijkt. Laten we daaraan denken.

De herders geloven dit woord van God direct. *'Dus is het geloof uit de prediking, en de prediking door het woord van Christus'* (Rom. 10:17). Dat is de vaste grondslag van het geloof: God heeft gesproken. Dat is voldoende. Het hart blijft niet onverschillig voor wat het Woord van God voorstelt. Het heeft Hem nodig, het moet Hem leren kennen. De herders zijn niet tevreden met de reactie: Wat een heerlijk visioen, wat een wonderlijke openbaring! Wat heeft God ons lief en wat heeft Hij ons geëerd! Nee, ze zeggen tegen elkaar: *'Laten wij toch naar Bethlehem gaan en deze zaak zien die er is gebeurd, die de Heer ons heeft bekend gemaakt'*. Deze beslissing namen ze snel en ze werd onmiddellijk uitgevoerd: *'En zij kwamen haastig en vonden Maria en Jozef, en het Kindje, liggend in de kribbe'*.

Van dit eenvoudige maar heerlijke toneel dat zij zien, gaat een geweldige boodschap uit. Het verbindt hun hart met Hem, Die Zich zo heeft vernederd. Uw hart en mijn hart moeten deze liefdeband kennen, die Jezus ertoe heeft gebracht zo'n plaats op aarde in te nemen. Het Woord van God hoeft niet bevestigd te worden, maar hebt u al eens geprobeerd te peilen hoe Hij Zichzelf heeft vernederd als een *'kindje, liggend in een kribbe'*, om u op aarde te dienen en u te redden? Niet alleen is Hij op aarde gekomen, maar Hij heeft de nederigste plaats ingenomen, opdat wij Hem zouden leren kennen. Dat wil zeggen, God leren kennen. En opdat Zijn vernedering ons hart zou raken, erdoor aangetrokken en gewonnen zou worden. Dat is God waardig. Dat is de diepte van Zijn liefde. Hoe zouden ellendige mensen zoals wij, Hem hebben kunnen benaderen, als Hij gekomen was met de glans van een Salomo? De koningin van Sjeba misschien. Maar u en ik? Kijk wat er meer spreekt tot ons hart dan alle heerlijkheid van Salomo: de kribbe van Bethlehem en het Kind, voor Wie de kribbe diende als een wieg. Hij is de Heiland, Christus, de Heer. Een Redder hebt u nodig! Heden hebt u Hem nodig, en heden kunt u Hem vinden en leren kennen. Morgen hebt u Hem niet nodig, maar heden.

De herders laten hun schapen achter, ze vergeten ze. Eén ding houdt hen bezig. De hemelse boodschapper had gezegd: *'U is heden een Heiland geboren, Die Christus de Heer is, in de stad van David'*. In onze tijd zeggen zoveel mensen: We weten het nu wel. Het is natuurlijk goed om het te weten, maar dat is niet voldoende. We moeten Hem werkelijk kennen. Door het Woord van God, dat mij Jezus als de

Heiland voorstelt, ben ik er zeker van dat Hij mijn Heiland is, de Redder van verlorenen. Hij is *mijn* Heiland, niet omdat ikzelf tot Hem ben genaderd ben, maar omdat *'de Zoon des mensen gekomen is om het verlorene te zoeken en te behouden'* (Luk. 19:10).

Hij is tot *mij* gekomen. Ik was verloren, en als zodanig heb ik nu deel aan het heil. Het is voor *mij* volbracht. Wat heb ik gedaan om het te verwerven? Het blijft eeuwig mijn deel door het geloof. Wat een genade! Is dat alles? Ik ben gered, ja, maar misschien mist mijn hart vrede en vreugde? Het moet in contact worden gebracht met Hem, Die alles heeft volbracht, en Hem beter leren kennen. Het teken van 'een Kindje in doeken gewikkeld en liggend in een kribbe', zou voor de herders niets hebben betekend, als zij de boodschap van de engel niet hadden geloofd. Maar ze hadden geen enkele reden om die niet te geloven. En uzelf, hebt u geloofd?

Nu zij geloofd hadden, was hun hart gelukkig geworden door het zien van wat hun bekend was gemaakt. Ze waren vol lof en dank tegenover God. *'En de herders keerden terug, terwijl zij God verheerlijkten en prezen om alles wat zij gehoord en gezien hadden, zoals tot hen gesproken was'*. Hun hart was er zo vol van, dat zij overal het woord bekend maakten dat hun over dit Kind gesproken was. Dit maakt van ons niet alleen geredde zondaars door genade, maar ook getuigen van Jezus hier op aarde en eveneens aanbidders. Het gebeurt door de kennis van Jezus.

Veronderstel dat de boodschap van de engel was verkondigd aan een voornaam persoon in deze wereld. Een Kindje in doeken gewikkeld en liggend in een kribbe? Zou hij niet denken: 'Het is misschien wel waar, maar kan ik daarheen gaan, in een stal, om het te zien?' *Kan uit Nazareth iets goeds zijn?*, vroeg Nathanaël. Hoeveel anderen hebben gedacht dat het God niet waardig was, maar waarom niet? Omdat dit niet is zoals de mensen handelen. *'Kom en zie'*, zegt Filippus tegen Nathanaël. En dat is nog steeds de uitnodiging van het evangelie. Het is ook de uitnodiging die de Heer tot twee discipelen van Johannes richtte, die Hem vroegen: *'Waar verblijft U? Hij zei tot hen: Kom en u zult het zien. Zij kwamen dan en zagen waar Hij verbleef, en zij verbleven die dag bij Hem'*. Verneder u dus, die groot bent op de aarde, edelen, voorname geleerden, machtige heersers! Kom hier zien wat in grootheid alles overtreft, wat de mens kan begrijpen. Het werk van God in verborgenheid, de verborgen wijsheid die God voor alle eeuwen heeft voorbestemd tot onze heerlijkheid. *'Die geen van de oversten van deze wereld heeft gekend (want als zij haar hadden gekend, zouden zij de Heer der heerlijkheid niet gekruisigd hebben); maar zoals geschreven staat: Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en in geen mensenhart is opgekomen, wat God bereid heeft voor hen die Hem liefhebben'* (1 Kor. 2:6-9; Jes. 64:4). Buig u neer voor de grote verborgenheid van de godsvrucht.

Zie, ik verkondig u grote blijdschap

Paulus zegt het zo: *'Hij die geopenbaard is in het vlees, gerechtvaardigd in de Geest, gezien door de engelen, gepredikt onder de volken, gelooft in de wereld, opgenomen in heerlijkheid'* (1 Tim. 3:16). Deze grote verborgenheid begint zich te openbaren in de kribbe te Bethlehem, om te eindigen in de heerlijkheid – na het kruis te hebben verdragen. Moest dat zo gebeuren? Uw en mijn toestand vereisten dat, en de liefde van God heeft het volbracht. Kom en u zult verbaasd zijn. Vreugde zal uw hart vervullen, dank en lof zullen eruit voortkomen. Moge God u geven dat u komt!

Misschien denkt u dat naar een stal te gaan, naar de kribbe te Bethlehem, u teveel zou veranderen. Ga dan naar de tempel in Jeruzalem, niet om de pracht ervan te bekijken of de grootheid van de eredienst van Jahweh. Maar hier zult u ook het Kind Jezus vinden. Jozef en Maria brengen Hem om naar de gewoonte van de wet met Hem te doen. *'Zij brachten Hem naar Jeruzalem om Hem aan de Heer voor te stellen (zoals geschreven staat in de wet van de Heer: 'Alles wat mannelijk is, dat de moederschoot opent, zal de Heer heilig worden genoemd'), en om een offer te brengen volgens wat in de wet van de Heer gezegd is: een paar tortelduiven of twee jonge duiven'*. Ach, zult u zeggen, wat een arme vertoning! Laat u niet afschrikken. Bekijk dit groepje eens. Een eerbiedwaardige oude man: *'Simeon, deze man was rechtvaardig en godvrezend en verwachtte de vertroosting van Israel, en de Heilige Geest was op hem. En hij had een goddelijke aanwijzing ontvangen door de Heilige Geest, dat hij de dood niet zou zien voordat hij de Christus van de Heer had gezien'* (Luk. 2:26). Hij houdt het Kind Jezus in zijn armen. Zijn gezicht straalt en de vreugde die zijn hart vervult, spreekt zich uit in dank jegens God. Simeon is zich ervan bewust wie hij voor zich heeft. Ja, de verborgenheid van de godsvrucht is groot. Luister naar wat hij zegt: *'Nu laat U, Heer, Uw slaaf in vrede heengaan naar Uw woord, want mijn ogen hebben uw behoudenis gezien'*. De koning der verschrikking jaagt hem geen angst meer aan. De verlossing van Israël, die hij verwachtte, is nog niet tot stand gekomen en het verlossingswerk is nog niet volbracht. Maar de Heiland is daar, Hij die redt. Wat een plechtig moment, wat een vreugde!

U hebt misschien nog nooit een gelovige gezien in zijn laatste ogenblikken, als zijn stervensuur nadert, zoals men dit noemt. Hier zien wij Simeon, vol vrede en vreugde, omdat Jezus zijn Heiland is en hij van Hem geniet. Hij heeft vertrouwen in Zijn liefdevolle Persoon, zoals dat later ook het geval was met de misdadiger op het kruis: *'Heden zult u met Mij in het paradijs zijn.'* Ook voor Simeon is dit woord waar. Hij heeft de Heer Jezus op aarde gekend als zijn Heiland, zijn vrede, zijn blijdschap. In het paradijs zal hij dichterbij Hem zijn. Zou hij niet blij zijn? Dit woord is waar, omdat de geliefde Heiland het gesproken heeft. Hij was eens *'het Kind, in doeken gewikkeld en liggend in de kribbe'*, maar Hij heeft al onze zonden gedragen in Zijn

lichaam op het hout. Als anderen die vreugde niet kennen, komt dat doordat Jezus Zelf hun hart niet vervult in het ernstige moment van afscheid nemen!

Mag ik u vragen: 'Hoe zult u de dood in de ogen kunnen zien?' Denk erover na en laat uw geweten antwoorden. Misschien denkt u dat alles afgelopen zal zijn. Nee, zegt de Schrift: 'Het is de mensen beschikt eenmaal te sterven en daarna het oordeel' (Hebr. 9:27). Misschien weet u uit de Schrift, dat God bij de schepping de levensadem in de neusgaten van de mens heeft geblazen en de mens zodoende een levende ziel is geworden,¹ en bent u zich bewust dat alles niet goed zal gaan! Gelooft u dat alles aan het einde goed zal gaan, als u eerlijk, beminnelijk, matig, gedienschtig zelfs godsdienstig bent geweest? Wat zegt de Schrift? '*Allen hebben gezondigd.*'² '*Het loon van de zonde is de dood.*'³ '*Zonder bloedstorting is er geen vergeving.*'⁴ Trek zelf de conclusie: u hebt *Christus* nodig om gered te worden, om met God in gerechtigheid verzoend te worden, om in vrede heen te gaan en gelukkig te worden.

Het geluk van Simeon bestond niet alleen uit zijn eigen heil. Een gelukkige ziel is niet egoïstisch, en het hart van God is evenmin egoïstisch. Hij denkt aan anderen, die in Jezus vrede en vreugde zullen vinden. Hij zegt: '*mijn ogen hebben Uw behoudenis gezien, die U bereid hebt voor het aangezicht van alle volken: een licht tot openbaring voor de naties en tot heerlijkheid voor Uw volk Israël*'. Deze gelukkige man verheugt zich over de uitgestrektheid van het heil van God, omdat hij zó dicht bij God leeft dat hij van Zijn nabijheid en van Zijn gedachten geniet. De naties zelf, lange tijd in duisternis gehuld en ver van God verwijderd, zullen tot Zijn licht worden gebracht en genieten van Zijn genade. Israël, het geliefde volk, maar schuldig, zal door Hem een plaats van zegen, blijdschap en eer ontvangen. Voor Simeon is alles in Christus. Daarna zegent Simeon Jozef en Maria. De genade plaatst hem moreel gezien boven hen, hoe groot hun voorrechten ook waren. Want het is '*zonder enige tegenspraak*' dat het mindere wordt gezegend door het meerdere (Hebr. 7:7). Zo had ook Jakob destijds de farao gezegend (Gen. 47:7-10). De aartsvader, de erfgenaam van de beloften, zegende de machtige heerser van Egypte. Hoewel hij slechts een vreemdeling in Egypteland was, en hij op dat ogenblik moest zeggen: '*Het aantal van de jaren van mijn vreemdelingschap is*

¹ Gen. 2:7

² Rom. 3:23

³ Rom. 6:23

⁴ Hebr. 9:22

honderddertig jaar. Weinig in getal en vol kwaad zijn mijn levensjaren geweest' (Gen. 47:9-10).

Hier in Lukas 2 is nog een hart, dat gebroken is door de smart van het leven, een vrouw uit de stam van Aser. *'Deze was op zeer hoge leeftijd gekomen, nadat zij na haar maagdelijke staat zeven jaar met haar man had geleefd. En zij was een weduwe van ongeveer vierentachtig jaar'*. Kon zij nog iets van de wereld verwachten, terwijl haar vreugde zo kort had geduurd! Bittere smart was haar deel geweest. Veel droefheid kunnen wij op haar gerimpelde voorhoofd lezen, nu zij na de dood van haar geliefde man doorging en met moeilijke schreden het einde van haar leven naderde. Maar nee, zij was niet bedroefd. Zij behoorde bij hen die de vertroosting van Israël verwachten. Zij was ook op het juiste ogenblik in de tempel gekomen en had het Kind gezien. In de tempel had zij als nederige dienstmaagd van de Heer het grootste deel van haar leven doorgebracht met vasten en bidden. Het vasten was nu beëindigd, haar gebeden waren verhoord. Zij was ook gelukkig. Waarom? Was zij voldaan over haar eigen trouw? Nee, geen woord over haarzelf spreekt ze. Zij loofde God en sprak over de geboren Verlosser tot allen die de verlossing van Jeruzalem verwachtten.

De Heer loven en over Hem spreken, wat een voorrecht! Als wij vervuld zijn met de liefde van Christus, hoeveel dingen hebben wij dan niet te zeggen over de Heiland, Die Zichzelf heeft vernederd en gehoorzaam is geworden tot de dood, ja, tot de dood van het kruis. Wij hebben de engelen, de herders, Simeon en Anna gezien, die zich verheugden met grote vreugde, maar anderen hebben ook daarin gedeeld. Denk aan Elisabeth, Zacharia, en Maria. Evenals Sara vroeger heeft Elisabeth de genade ontvangen een zoon in haar ouderdom te baren. Door Gods barmhartigheid is haar smaad onder de mensen weggenomen. Deze zoon zou een bijzonder plaats onder het volk innemen. Johannes de Doper zou voor haar en voor Zacharia *'tot blijdschap en vreugdegejuich zijn en velen zullen zich over zijn geboorte verblijden. Want hij zal groot zijn voor het aangezicht van de Heer, en wijn en sterke drank zal hij geenszins drinken, en hij zal met de Heilige Geest worden vervuld, al van de moederschoot af. En hij zal velen van de zonen van Israël doen terugkeren tot de Heer, hun God. En hij zal voor Hem uitgaan in de geest en de kracht van Elia, om de harten van de vaders te doen terugkeren tot de kinderen en de ongehoorzamen in de wijsheid van de rechtvaardigen, om de Heer een toegerust volk te bereiden'* (Luk. 1:14-17).

Dat is iets om het hart van ouders blij te maken. Maar vanwege zijn ongeloof kon Zacharia niet praten, totdat het woord was vervuld dat hem deze goede tijding had gebracht. Toen kon hij zich met Elisabeth verheugen, en ging zijn mond weer open. Vervuld met de Heilige Geest profeteerde hij, terwijl hij de goedheid en de genade

van de God van Israël prees, Die Zijn volk had bezocht en verlossing ervoor had bewerkt. Het thema van zijn dankzegging is niet zijn eigen zoon, maar een Ander: het Kind dat spoedig in doeken gewikkeld zal liggen in een kribbe te Bethlehem. Hij is de *'hoorn van de behoudenis die voor ons is opgericht in het huis van Zijn knecht David (zoals Hij heeft gesproken door de mond van Zijn heilige profeten die van oudsher zijn geweest)'* (Luk. 1:67vv). Zijn zoon Johannes was niet de hoorn van de behoudenis! Hoewel hij groot zou zijn voor het aangezicht van de Heer vanwege de plaats die de genade hem had geschonken: *'En jij, kind, zult een profeet van de Allerhoogste worden genoemd, want jij zult voor het aangezicht van de Heer heengaan om Zijn wegen te bereiden, om Zijn volk kennis van de behoudenis te geven in de vergeving van hun zonden, door de innerlijke barmhartigheid van onze God, waarmee de Opgang uit de hoogte ons zal bezoeken, om te schijnen voor hen die in duisternis en schaduw van de dood zitten, om onze voeten te richten op de weg van de vrede'*.

Slechts één Persoon kan deze zegeningen voor altijd geven en ze bevestigen. En dat is niet de zoon van Zacharia, maar dat is Hij van Wie de engel spoedig tegen de herders zou zeggen: *'Ik verkondig u grote blijdschap, die voor het hele volk zal zijn; want u is heden een Heiland geboren, die Christus de Heer is'*. Zacharia verheugde zich in Hem door de Heilige Geest. Elisabeth deed dat ook. Als Maria naar haar toegaat in het gebergte, ziet Elisabeth in haar de moeder van haar Heer.

En wat zegt Maria zelf, die door de genade van God zo rijk gezegend is? Zij is de nederige dienstmaagd van de Heer, die door de kracht van de Heilige Geest de genade heeft gekregen om het Kind van Bethlehem ter wereld te brengen. Zij zegt: *'Mijn ziel maakt de Heer groot, en mijn geest verheugt zich over God, mijn Heiland'*. Zij noemt God haar *Heiland*. Alleen de genade kan zulke woorden in de mond van een schepsel leggen, dat Hem kent en van Hem geniet: *'omdat Hij de geringheid van Zijn slavin heeft aangezien. Want zie, van nu aan zullen alle geslachten mij gelukkig prijzen, omdat de Machtige grote dingen aan mij heeft gedaan; en heilig is Zijn naam, en Zijn barmhartigheid is van geslacht tot geslacht voor hen die Hem vrezen'* (Luk. 1:48-50).

De genade waarvan zij het voorwerp is, maakt haar nederig in haar eigen ogen. Want de genade heeft zich tot haar neergebogen. Elisabeth noemt Maria gelukkig, omdat zij de boodschap van de engel heeft geloofd. Zacharia had niet geloofd en is ervoor gestraft. Nu kan Maria zelf zeggen: *'van nu aan zullen alle geslachten mij gelukkig prijzen, omdat de Machtige grote dingen aan mij heeft gedaan'*. Haar lied herinnert aan de beloften die aan de vaders zijn gedaan, waarvan zij de vervulling roemt. De dageraad van de zegen van Israël is aan haar verschenen. Wie zal al deze grote dingen volbrengen waarover zij spreekt? Zij weet dat het Kind, dat zij ter

wereld zal brengen, *'groot zal zijn en Zoon van de Allerhoogste zal worden genoemd. De Heere God zal Hem de troon van Zijn vader David geven, en Hij zal over het huis van Jakob koning zijn tot in eeuwigheid en aan Zijn koningschap zal geen einde zijn'* (Luk. 1:32-33). Is het dan verwonderlijk, dat zij zich verheugde?

Alleen de genade, de kennis van Jezus, de kennis van God in Jezus kan het hart vullen met vrede en blijdschap. Wees gelukkig. Deze mensen waren gelukkig en wat maakte hun geluk uit? Jezus alleen. Maar waarom zij alleen? Waarom verheugde zich niet het hele volk met Elisabeth, Zacharia, Maria, Simon, Anna, de herders en de engelen? Had de hemelse boodschapper niet tegen de herders gezegd: *'Zie, ik verkondig u grote blijdschap, die voor het hele volk zal zijn?'* Hoe beantwoorden de mensen de genade en liefde van God? Het is droevig om te moeten zeggen: Spreek met de mensen over filosofie, geschiedenis, aardrijkskunde, sterrenkunde, wiskunde, politiek enz. Spreek over ontdekkingen, vorderingen op alle gebieden en de mensen zullen zich hevig interesseren. Maar als u spreekt over het Kind van Bethlehem, het onderwerp van ware vreugde, dan willen ze daar niets van weten.

Toch zijn Zijn oorsprongen *'van oudsher, van eeuwige dagen af'* (Mi. 5:2). *'Zijn heerschappij is een eeuwige heerschappij, die Hem niet ontnomen zal worden, en Zijn Koninkrijk zal niet te gronde gaan'* (Dan. 7:14, 27). Hij is de *'Koning van de koningen en Heer van de heren'* (Openb. 19:16). Hij heeft nog meer heerlijkheden, die ik niet allemaal kan beschrijven. De hele Bijbel staat vol ervan, vanaf Genesis tot Openbaring. De evangelist Johannes zegt: *'Er zijn echter nog vele andere dingen die Jezus heeft gedaan, waarvan ik denk dat als zij een voor een werden geschreven, zelfs de hele wereld de geschreven boeken niet zou kunnen bevatten'* (Joh. 21:25).

Maar wie stelt er belang in? Wie houdt zich met Hem bezig? Zijn er nog velen in onze dagen, die Zijn komst verwachten? Is hun aantal niet beperkt, evenals zij die vroeger de vertroosting van Israël verwachtten? Jezus sprak tegen Zijn discipelen: *'Ik ga heen om u plaats te bereiden. En als Ik ben heengegaan en u plaats heb bereid, kom Ik weer en zal u tot Mij nemen, opdat ook u zult zijn waar Ik ben'* (Joh. 14:2-3). Houdt dat nog veel harten bezig? Wenst men Hem te zien, bij Hem te zijn? Aan het einde van het boek Openbaring zegt Hij: *'Ja, Ik kom spoedig!'* Kunt u zelf ook antwoorden: *'Amen, kom, Heer Jezus!'* (Openb. 22:20).

Vroeger had God in Zijn genade enkelen uit Zijn volk bepaald bij de hoop die door de profeten was aangekondigd en die op het punt stond vervuld te worden. Zo is het ook vandaag de dag. De dageraad van de komst van Jezus gloort aan de horizon. Het middernachtelijk geroep wordt gehoord: *'De bruidegom komt'*, en heeft veel harten geraakt. Behoort u ook bij dit aantal? De wereld gaat haar gang. De belijdende kerk meent naar een betere toekomst voor de aarde op weg te zijn. Zij

spreekt in haar hart: 'Mijn Heer blijft uit.' Zij organiseert de wereld voor een langdurige voorspoed tijdens de afwezigheid van de Heer. Zij slaat medeslaven en eet en drinkt met de dronkaards en behaagt zeker niet de Meester (Matt. 24:49-51).

De roepstem *'Zie, de Bruidegom!'* gaat vergezeld van de oproep: *'Ga uit, Hem tegemoet!'* Is Hij het niet waard, dat u alles opgeeft om naar Hem op weg te gaan? U zegt misschien: Ik ben niet bang om te sterven. Ik heb vergeving van mijn zonden. Heel goed, maar de vraag is: Verwacht u Jezus? Bent u Hem tegemoet gegaan? Zou u gelukkig zijn Hem te zien? Iemand die Hem verwacht, zal de woorden uit Psalm 130:5 gebruiken: *'Mijn ziel wacht op de Heere, meer dan wachters op de morgen; de wachters op de morgen'*. Bij de komst van Jezus is alles vreugde voor hen die door genade gereed waren Hem te ontmoeten. Wat een geluk zal het zijn Hem te zien, van Wie geschreven staat: *'Hoewel u Hem niet gezien hebt, hebt u Hem lief'* (1 Petr. 1:8). Wij weten dat Hij de vrucht zal zien van de arbeid van Zijn ziel, en voldaan zal zijn (Jes. 53:11). Hij zal de gemeente voor Zich stellen, heerlijk, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks, maar heilig en onberispelijk (Ef. 5:27). Wat een vreugde voor Hem, haar bij zich te hebben. Wat een vreugde voor haar, voor altijd bij Hem te zijn. Want wij zullen altijd bij Hem wonen.

Nu verwachten wij Hem, terwijl het nacht is in deze wereld, die Hem heeft veracht en met schande heeft overladen. De wereld heeft Hem aan een vloekhout genageld; want zij heeft Hem niet gewild en wil Hem nog niet. Maar Hij heeft gezegd: *'Ik ben de wortel en het geslacht van David, de blinkende morgenster. En de Geest en de bruid zeggen: Kom! En laat hij die het hoort, zeggen: Kom! En laat hij die dorst heeft, komen; laat hij die wil, het levenswater nemen om niet'* (Openb. 22:16-17). Als u nog niet kunt zeggen: 'Kom', en niet kunt instemmen met de roep van de Geest en de bruid, luister dan naar de uitnodiging: *'Laat hij die dorst heeft, komen; laat hij die wil, het levenswater nemen om niet'*. Luister ook naar dit woord: 'Heden'. Moge God geven dat u niet zegt: *Morgen*. Want dat zou te laat kunnen zijn. Nu stelt Jezus Zich nog aan u voor als de Heiland. Morgen is Hij de Rechter. Nu richt de Heilige Geest de liefde van de verlostten op Jezus. Hij komt, en wij mogen ons verheugen in de zekerheid spoedig bij Hem te zijn en zonder gebreken te kunnen zeggen met allen die de liefde van Christus kennen: *'Hem Die ons liefheeft en ons van onze zonden heeft verlost door Zijn bloed, en ons gemaakt heeft tot een koninkrijk, tot priesters voor Zijn God en Vader, Hem zij de heerlijkheid en de kracht tot in alle eeuwigheid! Amen'* (Openb. 1:5-6).

Bron: Le Messenger Evangélique 1910-288; Titel: Un grand sujet de joie

